

рыбоперерабатывающих предприятий / Белоущенко Я.А., Василенко В.А. // Ученые записки Таврического национального университета им. В.И.Вернадского. Серия : Экономика. – 2008. – №1. – С. 9–18

12. Родионова Л.Н. Устойчивое развитие предприятий: термины и определения / Родионова Л.Н., Абдуллина Л.Р. // Нефтегазовое дело: [электронное профессиональное издание]. – 2007. – режим доступа : <http://www.ogbus.ru>

13. Алексеенко Н.В. Управление устойчивым развитием промышленных предприятий /Н.В. Алексеенко // Економіка і організація управління. – 2009. – №2(6). – С. 51–59

14. Малый бизнес : устойчивость и компенсаторные возможности : [монография] / А.В.Козаченко, А.Э Воронкова, В.Ю. Медяник, В.В.Назаров. – К.:Либра, 2003. – 328с.– ISBN 966-7035-55-7

Аннотация. В статье исследуются современные научные подходы к оценке устойчивого развития предприятий, осуществляется обоснование выбора оптимальной методики оценки развития предприятий и подходов к определению устойчивости как существенного свойства процесса развития.

Ключевые слова: устойчивое развитие, оценка, таксономический метод.

Summary. In the article the modern scientific going near the estimation of steady development of enterprises is probed, the ground of choice of optimum estimation method is given, the same as going near determination of stability as substantial development process' property .

Keywords: sustainable development, estimation, taxonomical method.

Рецензент к.е.н., доцент УкрДАЗТ Єлагін Ю.В.

Експерт редакційної колегії к.е.н., доцент УкрДАЗТ Боровик Ю.Т.

УДК 330.8

ЕКОНОМІКО-ТЕОРЕТИЧНЕ ЗНАННЯ В ТРАНСФОРМАЦІЯХ ЕПОХИ «ПОСТ»

Скотний П. В. , к.е.н., ст. викладач (ДПУ ім. І.Франка)

В статті досліджується проблема економічного знання в контексті методологічних рефлексій епохи постіндустріального (постекономічного, постцивілізаційного і т.д.) суспільства, або епохи Постмодерну. Показана специфіка розвитку економічної теорії в даний період.

Ключові слова: Постмодерн, постіндустріальне суспільство, методологія, дискурс, деконструкція, структура, принцип.

Постановка проблеми та її зв'язки з науковими чи практичними завданнями. Сучасна економічна методологія акцентує увагу на визначенні основного критерію цивілізаційного розвитку. Кореспондуючись з попереднім принципом, дана позиція виходить з абстрагування розвитку людської особистості як мірила загально цивілізаційного процесу. В свою чергу, синтезуючим показником цієї міри є свобода, яку суспільство здатне гарантувати особі. Стосовно свободи особи, то вона є не лише основою

самореалізації творчих можливостей та визначальною умовою саморозвитку людини, а й критерієм реалізації цих визначень.

Метою статті є дослідження проблем економічного знання в контексті методологічних рефлексій епохи постіндустріального (постекономічного, постцивілізаційного і т.д.) суспільства, або епохи Постмодерну та визначення специфіки розвитку економічної теорії в даний період.

Виклад основного матеріалу дослідження.

Дана позиція не повинна ігнорувати загальновідомого факту, що свобода взаємопов'язана з необхідністю. Нові ціннісні установки, пов'язані з сучасними тенденціями епохи «пост», виступають передумовами нових стратегій діяльності і нового підходу до розуміння соціуму, визначальною тенденцією якого є домінанта економічного. Доречно навести позицію Е. Ласло, згідно якої в організації сучасного ринку фундаментальний принцип сьогодення «суспільства споживання»: «чим більше ви споживаєте, тим краще ви живете» відіграє найважливішу роль [7, с. 24]. Головне не лише в тому, що зростання виробництва пов'язано позитивним зворотнім зв'язком із зростанням споживання, а із зміною самого розуміння свободи. Адже величезна виробнича сила економіки вимагає, щоб споживання стало «образом життя», щоб людина перетворила купівлю і споживання товарів в ритуали, щоб вона шукала «в споживанні духовне задоволення, задоволення власного Я» [5, с. 70]. Не викликає сумніву, що така установка ґрунтується на характерному для постіндустріальної (техногенної) цивілізації відношенні до природи як нескінченного резервуару ресурсів.

Якщо так, то змінюється співвідношення свободи і необхідності в бік свободи, яка починає «відриватися» від необхідності, що означає зростання сваволі, котра є результатом втрати «усвідомлення», про що говорив в свій час Б. Спіноза. Але відмова від цієї установки («чим більше споживаєте, тим краще живете») означає радикальні зміни сучасної стратегії економічного розвитку і образу життя «суспільства споживання» [7, с. 25]. В силу чого виникає нова проблема: чи є зростання «простору свободи» для людини передумовою таких змін в сучасній економічній цивілізації загалом і економіці зокрема? Цю проблему потрібно аналізувати з врахуванням змін, які вносять «економіка знань», зростання «інформаційного споживання», можливості нових технологій. Іншими словами, з врахуванням специфіки епохи «пост-» і вимог постнекласичної раціональності. Зокрема, наукове пізнання організовується у відповідності з певними цінностями. В цьому смислі воно орієнтоване на суб'єктивність. «Класична наука та її методологія абстрагуються від діяльній природи суб'єкта, в некласичній ця природа вже виступає в явному виді, в постнекласичній вона доповнюється ідеями соціокультурної обумовленості науки і суб'єкта наукової діяльності» [6, с. 15], – зазначає В.С. Стьопін. Можна зазначити, що постнекласика вводить нове розуміння раціональності, яку коротко можна визначити як гуманітарний антропоморфізм.

Третя методологічна позиція, на якій акцентує увагу А.С. Гальчинський, визначаючи «логіку цивілізаційної еволюції» залежно від розвитку людини, пов'язана з процесом «утвердження системної цілісності людини» [2, с. 304]. Це означає ствердження цілісності особи на основі взаємодії специфіки індивідуального і соціального в структурі людини, їх нерозривну єдність. Водночас індивідуальне і соціальне поєднуються в людині також і як протилежні сторони. В такому разі соціальне визначається «не лише як відображення відносин між людьми на рівні певного суспільства чи його окремих сфер – економічної, соціальної, політичної, а більш широко, планетарно – на рівні нашого світосприйняття, світобачення, на рівні «існування всього людського роду», тобто на цивілізаційному рівні» [2, с. 304]. Людина, як відомо, може розглядатися як особистість лише тоді, коли вона асоціюється з «центром перспективи» пізнаного нею світу, з яким вона взаємодіє і який конструює (конструює).

Однак дану позицію не можна сприймати в якості остаточного визначення сучасної епохи «пост-» – постіндустріальної епохи. Заслужує уваги в даному контексті позиція Г.Л. Тульчинського, згідно якої осягнення людиною світу є спроба «кінечної істоти» зрозуміти нескінченність. «Воно завжди герменевтичне, завжди інтерпретація, завжди здійснюється з якоїсь позиції. Гуманітарність неминуха з точки зору особистісної, базових цінностей певної культури або субкультури» [9, с. 44]. Тому так важлива гармонізація (узгодження) різних позицій і критеріїв. В свою чергу це можливо лише при умові визнання абсолютного і поза буттєвого критерію – свободи і умови її реалізації. В такому контексті гуманітарне знання виявляється ефективним інструментом пізнання, придатним для адекватного осягнення об'єктивної предметності, достатньо надійною основою теорії як необхідної умови науки. Особливо важливим це постає сьогодні на фоні постмодерністського послаблення претензії соціально-гуманітарних наук на істину. Більше того, «концептуалістсько-модальний підхід відкриває недостатність ідеї раціональності, яка бере витоки в античній ідеї «техне» – вишуканого штучного перетворення реальності. Вона доповнюється ідеєю раціональності, яка бере витоки в античному «космосі» – розумній гармонійній цілісності світу. Причому «технічна» раціональність не протистоїть «космічній, а постає засобом її осягнення» [9, с. 44-45]. В даному зв'язку стає ясним перехідний, проміжний характер постмодернізму і його деконструктивізму, які зупинилися перед індивідуальністю і холі стичністю смислових структур. Але наскільки перехідною є

постмодерністська деконструкція, яка відіграє надзвичайно важливу роль в сучасній методології?

Необхідно звернути увагу на значення деконструкції як особливого методологічного інструментарію епохи «пост-». Дане поняття сформувалося в контексті постмодернізму, який заявляє про розрив з традиціями європейської культури, філософії, утвореної ними моделі світу. Дотепер була історія предметного світу, а завдяки інформаційній революції починається історія інформаційної реальності. Але постмодернізм не хоче бути лише відображенням нового, сконструйованого (штучного) світу, а прагне стати парадигмою, епістемою і єдиним світоглядом сучасності.

Подібне «захоплення» «символічного універсуму», перебудова і зміна його змісту можливі, якщо для цього буде звільнене відповідне місце. Але місце зайняте грандіозними, з тисячолітньою історією духовними конструкціями – мистецтвом, релігією, філософією. Сьогодні вони, хоча і по-різному, але втрачають свій статус. Якщо дотепер існує велике реалістичне і навіть модерністське мистецтво оголошується традицією, відсувається в минуле, але зберігає право на існування (принаймні як матеріал для цитат), якщо релігія відкидається, ігнорується, але їй виділяється анклав, резервація, необхідні для користування частиною суспільства, то історична філософія як метафізичне вчення про буття підлягає повному структурному демонтажу, а іноді і детальному «зачищенню», деконструкції до блоків (розділів), а іноді деконструкції (руйнуванню) матеріалу [4, с. 313-314]. В економічній теорії прикладом постмодерністської деконструкції є позиція американського економіста Д. Макклоскі, який оголосив економічну науку риторикою, тобто мистецтвом переконувати.

Свою головну тезу Д. Макклоскі продемонстрував на прикладі ряду відомих праць сучасних економістів, виокремивши в їх аргументації риторичну складову. Тобто засоби, котрі покликані посилювати позицію авторів для читачів за рахунок літературного стилю її подачі. Серед цих засобів можна виділити посилання на авторитети, формування фіктивного іміджу автора («соціально відповідальний вчений», «строгий аналітик», «добросовісний дослідник фактів»), або, навпаки, затушування авторської індивідуальності шляхом викладу матеріалу в безособовій формі, видаючи надруковані результати за максимально об'єктивне, нічим не спотворений вираз самої істини; часте вживання зворотів на зразок: «очевидно, що...», «без сумніву, що...» і т.п., покликані вселити в читача впевненість в достовірності і надійності передумов, викладу і висновків автора [1, с. 30]. Тим самим демонтувалася впевненість професійних

економістів в тому, що економічна наука спроможна виявити об'єктивну істину.

В постмодернізмі, незважаючи на його трансформації, переростання у «позитивну» стадію розвитку, деконструкція і надалі залишається його вихідною, базовою категорією. Постмодерністи, як правило, заперечують розуміння деконструкції як простої деструкції, як чисто негативного акту теоретичної «руйнації» аналізує мого тексту. «Деконструкція, – підкреслює Дж.Х. Міллер, – це не демонтаж структури тексту, а демонстрація того, що вже демонтовано» [11, с. 341]. Цю ж тезу відстоює Р. Сальдівар: «Деконструкція не означає деструкції структури твору, не передбачає вона також і відмову від наявних в ньому структур (в даному випадку структур особистості і причинності), котрі вона піддає розчленуванню. Замість цього деконструкція є демонтажем старої структури, здійсненим з метою показати, що її претензії на безумовний пріоритет є лише результатом людських зусиль і, таким чином, можуть бути переглянуті. Деконструкція нездатна ефективно дістатися до цих важливих структур, попередньо не обживши і не запозичивши у них для аналізу їх же стратегічні й економічні ресурси. З цієї причини процес деконструкції – всього лише попередній і стратегічно привілейований момент аналізу. Вона ніяким чином не передбачає своєї закінченості і є попередньою в тій мірі, в якій завжди повинна бути жертвою своєї власної дії» [12, с. 140]. З такого розуміння деконструкції витікає і специфічна роль критика-деконструктивіста, котра полягає в уникненні прагнення нав'язати тексту свої власні смислові схеми, дати йому «остаточну інтерпретацію», відшукати той «момент» в тексті, де прослідковується його, тексту, смислова двозначність, внутрішня суперечливість «текстуальної аргументації» [3, с. 68], як вважають американські постмодерністи.

Для економічної теорії важливим є те, що смисл деконструкції як специфічної методології дослідження економічних текстів полягає у виявленні їх внутрішніх суперечностей, в знаходженні в них прихованих, не помічених не лише читачем, але й автором «остаточних смислів», які дісталися від дискурсивних практик минулого, закріплених у формі неусвідомлених мисленневих стереотипів. Як приклад, стереотип оперування термінами марксистської методології в економічній теорії – «базис», «виробничі сили», «виробничі відносини», «суспільно-економічна формація», «клас» тощо.

Важливим є те, що сама по собі деконструкція ніколи не виступає як чисто технічний спосіб аналізу, а завжди постає як своєрідний пізнавальний імператив постмодерністської чуттєвості (нової реальності). У відповідності із законами своєї логіки

деконструкція критикує «не тільки внутрішню будову філософем, одночасно семантичну і формальну, але і те, що їм помилково приписується в якості їх зовнішнього існування, їх зовнішніх умов реалізації: історичні форми педагогіки, економічні або політичні структури цього інституту. Саме тому, що вона (деконструкція – П.С.) зачіпає основоположні структури, «матеріальні» інститути, а не тільки дискурси або означаючі репрезентації (різні види епістем, філософем, соціологем тощо, котрі складаються в різних суспільно-гуманітарних і природничих науках поточного моменту – П.С.), деконструкція і відрізняється завжди від простого аналізу або «критики» [10, с. 23-24], – обґрунтовує Ж. Дерріда.

Деконструктивісти прагнуть довести, що кожна система мислення, заснована на певних світоглядних передумовах (на «метафізиці»), є виключно «ідеологічною стратегією», «риторикою переконання», спрямованою на читача. Крім того, стверджується, що ця риторика завжди претендує на те, щоб бути заснованою на цілісній системі самоочевидних істин-аксіом. Як показала книга Д. Макклоскі «Риторика економіки», подібний методологічний спосіб «відкрив шлях цілому спектру підходів до аналізу економічної науки» [1, с. 30], відобразивши (прямо і опосередковано) вплив постмодерністських тенденцій не лише на культуру, але і на економічне знання.

Для економічної методології важливо те, що деконструкція покликана не руйнувати системи аксіом, специфічні для кожного історичного періоду і зафіксовані в кожному тексті даної епохи, але насамперед виявити внутрішню суперечливість будь-яких аксіоматичних систем, яка розуміється в мовному плані як зіткнення різних «модусів означення». Означуване, тобто позамовна реальність, мало цікавить деконструктивістів, оскільки вона за своєю природою позбавлена стабільності і предметності. Означування, крім того, це вкладання нового, часто протилежного змісту в текст чи вчинок «Іншого». Це (де)конструктивно-діяльнісна настанова (установка), принципом якої є не прагнення до істини, а досягнення поставленої мети [3, с. 64-65]. Деконструкція постає визначальним методологічним принципом постмодерністської методології загалом, відігравши визначальну роль в становленні постнекласичної науки.

З позиції деконструкції і в контексті економіко-методологічного аналізу важливим є те, що епоха «пост» реалізується не лише в концепції постіндустріального, але і постеконічного суспільства, розробленої російським економістом В.Л. Іноземцевим. Постеконічне суспільство протиставляється «двом більш раннім типам соціуму – доеконічному і економічному. Центральне місце в цій тріаді займає економічний лад, попередній йому, і наступні за ним соціальні типи визначаються

скоріше як такі, що не володіють окремими ознаками економічної епохи, чим як засновані на чітко виявлених закономірностях» [8, с. 4], – зазначає вчений.

Найважливішою особливістю нового суспільства, на відміну від всіх попередніх, постає місце і роль в ньому активної особистості. В рамках постеконічного соціального порядку дії людей вже не будуть задаватися колишніми матеріальними мотивами, і людство може здобути внутрішню свободу, до якої воно завжди прагнуло. При цьому вихід за межі матеріального виробництва виявляється пов'язаним з трансформацією суб'єктивного відношення до цього процесу як до заперечливого прагнення особистості, і, навпаки, становленням відношення до нього як до діяльності, котра розкриває творчий потенціал людини. Дана трансформація в значній мірі вже відбувається в суспільствах, де в господарській структурі домінують галузі, які виробляють інформацію і знання.

Необхідно виходити з того, що не потрібно ототожнювати «постеконічне» суспільство з «постіндустріальним», оскільки це, як говорить В.Л. Іноземцев, «різні осі, по яким іде поділ історії на періоди. «Постеконічне» – це ...суспільне явище, котре розвивається в рамках постіндустріалізму» [8, с. 10]. Воно не те що є наступною стадією, а немовби йде паралельно, хоча і «запізнюється». Постеконічне суспільство репрезентує нову систему мотивацій, з «новим генератором, з новим «моторчиком» розвитку» [8, с. 10]. Всі ж попередні суспільства засновані на економічному типі мотивації. Зріле постіндустріальне суспільство є початком формування суспільства постеконічного.

Більш широким конструктом, на думку В.Г. Федотової, є «постсучасне суспільство», котре характеризується такими сутнісними характеристиками, як «орієнтація на інновації при обмеженні традицій, інноваційний, а не мобілізаційний тип розвитку, секуляризм, чітко виокремлена персональність, технологічний характер (індустріалізм і економізм), цілераціональність, масова освіта, заміна світоглядного знання науковим, розподіл праці, універсальність розвитку тощо» [8, с. 12]. Зазначимо, що постмодернізм цікавиться переважно своїм поглядом на суспільство, а не тим, яке воно. Постмодерністи ні на чому не наполягають, але хочуть, щоб суспільство не заважало їм в самореалізації і дозволило безпечно жити в своєму анклаві. Тому поняття «постсучасне суспільство» представляє інтерес для модернізаційних теорій, які прагнуть врахувати еволюцію Заходу по шляху вдосконалення. Тому конструкт «постсучасного суспільства» об'єднує, «конвергує протилежності традиційного і сучасного суспільства: традицію та інновацію, релігійність і секуляризм, демократію і авторитаризм, індивідуальність і колективізм, цілераціональність і ціннісну раціональність» [8, с. 13], – підкреслює В.Г. Федотова.

Характеризуючи епоху «пост-», яка деконструє традиційні підходи до визначення стратегій мислення і подальшого розвитку, потрібно акцентувати увагу на тому, що всі концепції, які прагнуть визначити сутність і зміст сучасності, прагнуть до накопичення «банку даних» про нинішні і майбутні трансформації. Розкриття значення творчості замість праці, розриву високопрофесійних еліт з масами, змін класової структури, переходу від речової (предметної) форми власності до грошової, яка зберігається в банках, – безумовна заслуга теорій постекономічного розвитку. Хоча заслуги постінформаційних теорій ніскільки не менші і взаємопов'язані із зазначеними. Так, Дж. Несбіт в знаменитій праці «Мегатенденції» вказує на десять базових змін при переході від доінформаційного суспільства до інформаційного: від індустріального – до інформаційного стану, від розвинутих технологій до високих, від національної економіки – до світової, від короткострокових процесів і прогнозів до довгострокових, від централізації до децентралізації, від інституціональної економіки до самопомогі, від представницької демократії до партиципаторної, від дихотомії «або-або» до розмаїття вибору [8, с. 12-13].

Даний аналіз, як і численні публікації по даній проблемі показує, що немає певної переважаючої і, тим більше, єдиної типології. Виникають і складаються наступні категоріальні ряди для характеристики типологічних змін в світовому розвитку:

- доінформаційне – передінформаційне – інформаційне суспільство;
- доіндустріальне – індустріальне – постіндустріальне суспільство;
- докапіталістичне – капіталістичне – посткапіталістичне суспільство;
- доекономічне – економічне – постекономічне суспільство;
- традиційне – сучасне – постсучасне суспільство.

Ці ряди пояснень розташовані за принципом їх розширення, здатності характеризувати не лише окремі, нехай і важливі аспекти суспільства, але його загалом. Вибір системи для опису соціальних трансформацій залежить від їх мети. Так, поняття доінформаційного, докапіталістичного, доекономічного, безумовно, включені в характеристики традиційних суспільств, котрі утворюються з цієї сукупності, тоді як саме традиційне не може бути редуковане ні до жодної із своїх складових. Так само сучасне суспільство є передінформаційним, індустріальним, частіше капіталістичним, економічним, але не редукується до цих своїх аспектів. Відповідно постсучасне суспільство – це те, котре є інформаційним, постіндустріальним, постекономічним, часто посткапіталістичним, але знову ж таки не зводиться ні до жодної із зазначених властивостей [8, с. 13].

Власне, що є безумовним аргументом на ствердження та реальності епохи «пост-».

Наскрізною лінією зазначеної епохи є не стільки економічна детермінанта, скільки система загальноцивілізаційних цінностей, обумовлених мисленнєвими досягненнями «постмодерністської парадигми культурологічної спрямованості» [2, с. 309]. В суспільстві, котре набуло такої ефективності в смислі виробництва «базових» матеріальних благ, сама цінність таких благ суттєвим чином девальвується (як, відповідно, знижується соціальний статус тих, хто в цій сфері задіяний). Кому сьогодні прийде в голову співати хвалу «робочим рукам» або «рукам, що пахнуть хлібом»? Капітал «перерозподілився» – промисловий вже зовсім не на першому місці, «магнатів» потрібно шукати не серед промисловців, а бізнес найбагатшої людини планети Білла Гейтса далеко не «нафта» чи «будівництво» [8, с. 18]. Дана ситуація є свідченням того, що в сучасному світі «пост-» відбулися настільки важливі переміни, що жодна з класичних і некласичних доктрин зовсім ще недавнього минулого вже не придатні для того, щоб представляти, репрезентувати функціонування, а тим більше розвиток сучасного суспільства в поліфонії його модифікацій.

Висновки. Деконструкція традиційних теоретичних положень і цінностей виводить науку, і політику, мистецтво, і, звичайно, економіку на принципово новий рівень. Його сутність важко вловлюється, «схоплюється» засобами звичного наукового дискурсу, котрий сформувався у вимірах як стабільного суспільного світового порядку, заснованого на концепції «прогресу», так і на впевненості в необхідності і можливості об'єктивного знання. Постсучасне суспільство, котре є інформаційним, постіндустріальним, постекономічним, своїм основним виробничим ресурсом визначає інформацію і знання. Ці ресурси унікальні, не відтворені і в масовому масштабі не можуть бути породжені як результат економічного примусу. Навіть якщо їх здобувають, вони можуть використовуватися тільки тими, хто здатен їх адекватно сприйняти і застосувати в своїй практичній діяльності. В такому разі виникає необхідність залучення до аналізу тих концепцій і методологічних дискурсів, які сприяють в найбільшій мірі адекватному пізнанню епохи «пост-».

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ

1. Ананьин О.И. Структура экономико-теоретического знания: Методологический анализ. – М.: Наука, 2005.
2. Гальчинський А.С. Економічна методологія. Логіка оновлення: Курс лекцій. – К.: «АДЕФ-Україна», 2010.
3. Ильин И.П. Постмодернизм. Словарь терминов. – М.: ИНИОН РАН – INTRADA, 2001.

4. Кремень В.Г., Ільїн В.В. Філософія: Логос, Софія, Розум. – К.: Книга, 2007.
5. Ласло Э. Макросдвиг. – М., 2004.
6. Степин В.С. Саморазвивающиеся системы и постнеклассическая рациональность // Вопросы философии. – 2003. – № 8.
7. Степин В.С. Философия и эпоха цивилизационных перемен // Вопросы философии. – 2006. – № 2.
8. Трансформации в современной цивилизации: постиндустриальное и постэкономическое общество // Вопросы философии. – 2000. – № 1
9. Тульчинський Г.Л. Новая антропология: личность в перспективе постчеловечности // Вопросы философии. – 2009. – № 14.
10. Derrida J. L'écriture et différence. – P., 1967.
11. Miller J. Steven's rock and criticism am cure. – N.Y., 1976. – Vol. 30, № 2.
12. Saldivar R. Figural language in the novel: The flowers of speech from Cervantes to Joyce. – Princeton, 1984.

Аннотация. В статье исследуется проблема экономического знания в контексте методологических рефлексий эпохи постиндустриального (постэкономического, постцивилизационного и т.д.) общества, или эпохи Постмодерна. Показано специфику развития экономической теории в данный период.

Ключевые слова: Постмодерн, постиндустриальное общество, методология, дискурс, деконструкция, структура, принцип.

Summary. The article deals with the problem of economic knowledge in the context of methodological reflections in the epoch of post-industrial, post-economic society or post-modern period. The specific features of economic theory development are analysed in this period.

Keywords: post-modern, post-industrial society, methodology, discourse, deconstruction, structure, principle.

*Рецензент к.е.н., доцент УкрДАЗТ Маковоз О.В.
Експерт редакційної колегії к.е.н., доцент УкрДАЗТ Полякова О.М.*

УДК 629.4.003.13

ПОДВИЖНОЙ СОСТАВ НОВОГО ПОКОЛЕНИЯ: КРИТЕРИИ КАЧЕСТВА

*Шраменко Е.В., к.э.н., доцент,
Миндова О.Н., студент (УкрГАЖТ)*

В статті проведено оцінку постачальників високошвидкісних поїздів, а також розглянуто вимоги, що висувають європейські споживачі до якості сучасного швидкісного рухомого складу

Ключові слова: залізнична промисловість, міжфірмове партнерство, рухомий склад, критерії якості.

Постановка проблеми. В современной глобальной экономике особое место принадлежит межфирменному партнерству, которое дает возможность предприятиям успешно осваивать новые технологии, осуществлять межотраслевые новаторские проекты, преодолевать границы стран и экономических блоков, завоевывать новые рынки, разделять с партнерами риски и выгоды, приспосабливаться к условиям государственного регулирования рынка и конкуренции. Известно, что одним из основных экономических мотивов создания транснациональных альянсов является сокращение прямых инвестиций и достижение экономического эффекта за счет трансграничного использования нематериальных активов, паевого участия, партнерства или распределения и